

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Lubomíra Fialy a soudkyň JUDr. Věry Jakubové a JUDr. Ivany Šimové ve věci

žalobců:

- a) M■■■■ D■■■■, narozený dne ■■■■■
bytem ■■■■■ ■■■■■
b) K■■■■ M■■■■ D■■■■, narozená dne ■■■■■
bytem ■■■■■ ■■■■■
zastoupená zákonným zástupcem M■■■■ D■■■■, narozeným dne ■■■■■, bytem ■■■■■
c) M■■■■ D■■■■, narozený dne ■■■■■
bytem ■■■■■ ■■■■■
všichni zastoupeni advokátkou JUDr. Markétou Sitkovou
sídlem T. G. Masaryka 937/30, 360 01 Karlovy Vary

proti

žalované:

Karlovarská krajská nemocnice a.s., IČO 26365804
sídlem Bezručova 19, 360 01 Karlovy Vary
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Šustkem, Ph.D.
sídlem Veleslavínova 59/3, 110 00 Praha 1

o náhradu nemajetkové újmy,

o odvolání žalobců proti rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 19. 2. 2020, č. j. 16 C 330/2017-292,

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně se zrušuje a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 19. 2. 2020, č. j. 16 C 330/2017-292, zamítl Okresní soud v Karlových Varech žalobu, jíž se žalobci domáhali náhrady nemajetkové újmy, každý v částce 7 500 000 Kč, dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a že České republice se náhrada nákladů řízení nepřiznává. Soud prvního stupně tak rozhodl o žalobě, kterou žalobci podali dne 23. 11. 2017 u Okresního soudu v Karlových Varech. Žalobou uplatnili nárok na náhradu nemajetkové újmy, která jim dle žalobních tvrzení vznikla v důsledku úmrtí M■■■■ D■■■■, manželky žalobce a) a současně matky žalobců b) a c), neboť žalovaná nemocnice dle žalobních tvrzení podporovaných žalobci předloženým znaleckým posudkem prof. MUDr. Táborského, soudního, znalce z oboru kardiologie, nepostupovala při poskytování lékařské péče M■■■■ D■■■■ lege artis. Žalobci žádali, aby soud žalované uložil povinnost zaplatit každému ze žalobců částku 7 500 000 Kč. Žalovaná se k žalobě žalobců písemně vyjádřila. Nárok uplatněný žalobou neuznala, a to ani z části, neboť podle jejího názoru v případě hospitalizace M■■■■ D■■■■ postupovala v souladu se svými právními povinnostmi a na náležité odborné úrovni, tedy lege artis. Na podporu tohoto svého stanoviska předložila žalovaná soudu prvního stupně znalecký posudek soudního znalce z oboru kardiologie MUDr. Martina Herolda. Soud prvního

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Simona Kurcová.

stupně provedl důkaz oběma předloženými znaleckými posudky, tedy znaleckými posudky MUDr. Táborského a MUDr. Herolda, oba znalce vyslechl, provedl důkaz účastníky předloženými listinami, vztahujícími se zejména k průběhu vyšetření, ošetření a hospitalizace M. D. v žalované nemocnici a rozhodl o provedení revizního znaleckého posudku, k jehož zpracování ustanovil znalecký ústav, a to Centrum kardiovaskulární a transplantační chirurgie v Brně. Znaleckým posudkem tohoto ústavu soud prvního stupně provedl důkaz, dále provedl důkaz písemným stanoviskem znaleckého ústavu k námitkám žalobců proti reviznímu znaleckému posudku, vyzval strany k podání písemných závěrečných návrhů a ve věci rozhodl napadeným rozsudkem. Soud prvního stupně po skutkové stránce uzavřel, že poškozená M. D. byla do žalované nemocnice přivezena manželem, tedy žalobcem a), v nočních hodinách dne 23. 11. 2014 pro náhlé bolesti v krku prostupující do hrudi. V žalované nemocnici pak byla postupně ošetřena několika lékaři a posléze na základě stanoviska přivolaného MUDr. Z., který vyslovil podezření na disekci hrudní aorty, byla pacientka odeslána na 2. chirurgickou kliniku Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, kde byla opět vyšetřena a hospitalizována ode dne 24. 11. 2014 do dne 8. 12. 2014. Pro přetrvávající problémy a vzhledem k dalším zdravotním komplikacím byla M. D. dne 8. 12. 2014 předána k další léčbě do Kardiocentra Institutu klinické a experimentální medicíny Praha. Zde byla dne 3. 3. 2015 zrealizována srdeční transplantace a vzhledem ke vzniku dalších zdravotních komplikací došlo k úmrtí M. D. dne 9. 3. 2015 v 9:00 hodin. Soud prvního stupně konstatoval, že mezi účastníky zůstala spornou otázka, zda postup žalované byl lege artis, jaký byl rozsah újmy poškozené a zda žalovaná porušila zákonné povinnosti. S ohledem na odlišnosti závěrů znaleckých posudků předložených stranami, tedy znaleckých posudků MUDr. Táborského a MUDr. Herolda, soud prvního stupně zadal vypracování revizního znaleckého posudku, přičemž znalecký ústav postup žalované ohledně péče o M. D. označil jako postup lege artis. Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že všechny provedené důkazy hodnotil jednotlivě a i v jejich vzájemné souvislosti a dospěl k závěru, že žaloba nemůže obstát. Za stěžejní důkaz považuje soud prvního stupně revizní znalecký posudek znaleckého ústavu Centrum kardiovaskulární a transplantační chirurgie Brno, který dospěl k závěru, že postup žalované při ošetření pacientky M. D. byl lege artis. Z toho soud prvního stupně dovodil, že žalovaná se nedopustila porušení právní povinnosti jako poskytovatel zdravotních služeb, což je jedním z nezbytných předpokladů přiznání jednorázového odškodného při usmrcení osoby blízké ve smyslu ustanovení § 2959 občanského zákoníku. Soud prvního stupně považoval za nepochybné, že ke vzniku újmy na straně žalobců došlo, ale tato újma není dle soudu prvního stupně v příčinné souvislosti s konáním žalované.

2. Proti rozsudku soudu prvního stupně podali odvolání žalobci; zdůrazňují, že před zahájením řízení nechali ve věci vypracovat posudek od renomovaného znalce, který velmi pečlivě poukazuje na systémové selhání žalované, na nedostatečná vyšetření, chybějící odběry, nesprávnou diagnostiku či nesprávné lékařské metody vyšetřování. V důsledku pochybení dvou lékařek, které poskytovaly zdravotnickou péči zemřelé M. D. na počátku, došlo k několikahodinovému zpoždění, což mělo za následek natolik vážné zhoršení zdravotního stavu M. D., že další operace a reoperace v tomto významně poškozeném zdravotním stavu vedly až k jejímu úmrtí. Znalec vyslovil přesvědčení, že M. D. by v případě včasného stanovení správné diagnózy měla šanci na přežití 75 %. Žalobci v tomto směru nemohou souhlasit s tvrzením znalců, kteří zpracovali revizní znalecký posudek, že za takto závažná pochybení nikdo neodpovídá. Podle žalobců se revizní znalci dostatečně nezabývali tím, že pacientka byla převezena do žalované nemocnice v 3:28 hod., avšak až kolem 6. hodiny ráno se začal odborný personál o věc zajímat. Každou promarněnou hodinou se zdravotní stav pacientky zhoršoval a tvrzení uvedené v revizním znaleckém posudku, že byla odvezena na specializované pracoviště ve stabilizovaném stavu, není dostatečné, neboť nebylo vysvětleno, co je stabilizovaný stav. Podle znalce Táborského byla pacientka dovezena do Všeobecné fakultní nemocnice v Praze ve vážném stavu a revizní posudek se již nezabýval tím, v jakém stavu byla pacientka přivezena z hlediska diagnózy disekce aorty, neboť z lékařských zpráv vyplývá, že pacientka prodělala

operaci trvající 12 hodin, přičemž po opakovaném neúspěšném odpojení od mimotělního oběhu bylo rozhodnuto o napojení pacientky na ECMO. Za 60 minut po ukončení operace musela být realizována další revize na pooperačním oddělení. Žalobci nesouhlasí s tím, že by prof. Táborský hodnotil postup lékařek žalované nemocnice ex post, nikoliv ex ante. Všichni tři znalci věděli při zpracování posudku o konečné diagnóze pacientky. Žalobci i nadále trvají na tom, že znalecký ústav nedostatečně reagoval na jejich námitky. Žalobci zejména poukazovali na skutečnost, že revizní znalecký posudek v rámci popisu vzniklé diagnózy u M. D. uvedl, že šance nemocného na přežití se každou hodinu zhoršuje; 50 % postižených umírá hned nebo do 24 hodin po vzniku disekce. Naproti tomu však u M. D. znalci uzavřeli, že 4 – 5 hodinové zpoždění nebylo příčinou úmrtí pacientky, což ostatně žalobci ani nikdy netvrdili, nicméně podle jejich názoru se znalci ani nevypořádali s tvrzením prof. Táborského, že toto zpoždění mělo za následek výrazné zhoršení stavu pacientky a bylo také základem série komplikací, reoperací, revizí, s nutností provést srdeční operaci. Odvolatelé mají za to, že soud prvního stupně vycházel z nesprávných závěrů revizního znaleckého posudku a vytýkají soudu prvního stupně, že revizní znalce k věci nevyslechl. Žalobci jsou přesvědčeni, že revizní znalecký posudek je nedostatečný a navrhuje vypracování dalšího revizního posudku. Zejména z tohoto důvodu odvolatelé žádali, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

3. Žalovaná se k odvolání žalobců písemně vyjádřila; v úvodu vyjádření rekapituluje průběh lékařské péče poskytnuté žalovanou M. D. a za podstatné považuje zejména to, že z revizního znaleckého posudku vyplynulo, že přestože diagnostické úkony některých lékařů žalované nebyly standardní či správné, postup žalované jakožto poskytovatele zdravotních služeb správný byl. Žalovaná poukazuje na to, že znalecký ústav se zabýval postupem žalované i závěry znaleckých posudků předložených stranami sporu a vysvětlil, že prof. MUDr. Táborský hodnotil postup žalované ex post, nikoliv ex ante, uváděl k tíži žalované skutečnosti bez vztahu k věci a nevypořádal se s tím, že postup některých lékařů žalované označil za nesprávný, zatímco postup některých jiných za správný. Oproti tomu MUDr. Herold měl sice přehlédnout některé nestandardní či nesprávné diagnostické úkony lékařů žalované, jeho celkové závěry však byly v souladu se závěry znaleckého ústavu, tj. že péče žalované o pacientku byla lege artis. Na základě takto provedených důkazů pak soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalovaná jednala tak, že nedošlo k pochybení v právním smyslu non lege artis, tedy že na straně žalované nedošlo k protiprávnímu jednání. Žalovaná k tomu opakovaně uvádí, že z ustálené judikatury vyplývá, že chyba v diagnóze bez dalšího neznamená postup non lege artis. Dále bylo též judikaturou dovozeno, že stanoví-li lékař při výkonu svého povolání chybnou či opožděnou diagnózu, pak to samo o sobě ještě nemusí opodstatňovat závěr, že již tímto porušil svou povinnost, vyplývající pro něj ze zákona (odkaz na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 3. 2019 sp. zn. 25 Cdo 2217/2017). Pokud žalobci tvrdí, že zpoždění ve stanovení diagnózy mělo za následek výrazné zhoršení prognózy pacientky a bylo také základem série komplikací, reoperací a revizí s nutností provést srdeční transplantaci, pak znalecký ústav k tomu jednoznačně uvedl, že tato tvrzení jsou nepodloženou spekulací, kterou není možné akceptovat. Dále žalovaná ve svém vyjádření k odvolání žalobců opakovaně zdůrazňuje, a to i s odkazem na konkrétní judikaturu Nejvyššího soudu ČR, nutnost hodnotit postup lékaře při poskytování zdravotních služeb tzv. ex ante, tj. na základě informací, které měl lékař v době rozhodování k dispozici. Podle názoru žalované revizní znalecký posudek zcela splnil zadání, je zpracován velmi precizně, analyticky a veškeré v něm obsažené závěry jsou náležitě odůvodněny. Revizní znalecký posudek tak představoval dostatečný základ pro vydání rozhodnutí soudu prvního stupně. Žalovaná v tomto směru poukazuje na to, že žalobci nepředkládají žádné důkazy, kterými by bylo možné odborné závěry revizního znaleckého posudku zpochybnit. Žalovaná má za to, že v dané věci není dána příčinná souvislost mezi postupem žalované a újmou na zdraví M. D. Z žádného provedeného důkazu nelze usuzovat, že by při odlišném postupu žalované ke komplikacím M. D. nedošlo. Diagnóza akutní disekce aorty typu A nemohla být stanovena dříve než ve 3 hodiny, tedy o asi 4 hodiny dříve, než žalovaná správnou diagnózu

stanovila (v 6:57), v závěru revizního znaleckého posudku potom revizní znalci výslovně uvádějí, že zpoždění asi 4 hodiny do stanovení správné diagnózy nebylo příčinou smrti pacientky. Žalovaná současně upozorňuje na to, že smrt pacientky nastala dne 9. 3. 2015, přičemž k přeložení pacientky na pracoviště kardiologie Všeobecné fakultní nemocnice v Praze došlo již dne 24. 11. 2014, a to v plně stabilizovaném stavu. Do skutkového děje tak vstupuje značné množství dalších souvislostí, které podle názoru žalované činí relevantní příčinnou souvislost pochybnou a méně pravděpodobnou. Pokud žalobci navrhovali vypracování dalšího znaleckého posudku, takový postup žalovaná označuje za zcela nevhodný a neúčelný. Pokud soud prvního stupně revizní znalce nevyslechl, je třeba zohlednit, že revizní znalci se ve věci obsáhle a opakovaně vyjadřovali písemně a současně v samostatných dokumentech posuzovali závěry ostatních znalců v řízení. Žalovaná v závěru svého vyjádření navrhuje potvrzení rozsudku soudu prvního stupně.

4. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně podle § 212 a § 212a občanského soudního řádu, posoudil důvody odvolání, provedl důkaz výsledkem znalců, kteří zpracovali revizní znalecký posudek, a poté dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro zrušení napadeného rozsudku podle § 219a odst. 2 ve spojení s ustanovením § 213 odst. 4 věta za středníkem o. s. ř.
5. Žalobou podanou u soudu prvního stupně uplatnili žalobci nárok na odčinění duševních útrap při usmrcení osoby blízké, který upravuje ustanovení § 2959 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. s účinností od 1. 1. 2014. Povinnost odčinit duševní útrapy při usmrcení osoby blízké vzniká tomu, kdo vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne do absolutního práva poškozeného; povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva (§ 2910 občanského zákoníku). Podle ustanovení § 2645 o. z. odpovídá poskytovatel zdravotní péče za to, že splní své povinnosti s péčí řádného odborníka. Pojem péče řádného odborníka užitý v občanském zákoníku (§ 2643 o. z.) znamená, že je takový výkon činnosti poskytovatele zdravotní péče prováděn na základě dostatečných informací, s potřebnou pečlivostí a odpovídající znalostí. Povinnost poskytovat zdravotní služby na náležitě odborné úrovni plyne též přímo ze zákona č. 372/2011 Sb. o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (§ 4 odst. 5 a § 28 odst. 2 citovaného zákona). Je-li postup při poskytování zdravotních služeb v souladu se současnými dostupnými poznatky lékařské vědy, jde o postup tzv. lege artis. Závěr o tom, zda jde o postup lege artis, přísluší soudu, nikoli znalci.
6. V projednávané věci žalobci tvrdili, že žalovaná při poskytování zdravotní péče manželce žalobce a) a současně matce žalobců b) a c) postupovala non lege artis a toto své stanovisko opírali o znalecký posudek MUDr. Miloše Táborského, jímž soud prvního stupně provedl důkaz. Žalovaná naopak tvrdila, že její postup při poskytování zdravotní péče M. D. byl lege artis a na podporu tohoto svého stanoviska předložila soudu prvního stupně znalecký posudek MUDr. Martina Herolda. Soud prvního stupně s ohledem na rozdílné závěry zmíněných znaleckých posudků rozhodl o provedení důkazu revizním znaleckým posudkem, jehož zpracování zadal znaleckému ústavu, a to Centru kardiologické a transplantační chirurgie v Brně. Úkolem znaleckého ústavu dle zadání soudu prvního stupně bylo přezkoumat postupy a závěry znaleckých posudků MUDr. Miloše Táborského CSc. a MUDr. Martina Herolda a určit, zda postup žalované při léčbě M. D. byl lege artis či nikoliv. Znalecký ústav uzavřel, že diagnostický postup lékařů žalované ve vztahu k M. D. byl lege artis a vyjádřil se k účastníky předloženým znaleckým posudkům. Ve vztahu ke znaleckému posudku MUDr. Miloše Táborského CSc. znalecký ústav uvedl, že s jeho závěry nesouhlasí a pokud znalec Táborský dovodil, že významné zpoždění v zahájení chirurgické léčby výrazně zhoršilo prognózu pacientky a bylo základem série komplikací, reoperací a revizí s nutností provést srdeční transplantaci, znalecký ústav toto tvrzení označil za nepodloženou spekulaci, kterou není možno akceptovat. Ve vztahu ke znaleckému posudku MUDr. Martina Herolda znalecký ústav uvedl konkrétní chyby, kterých se tento znalec ve svém znaleckém posudku dopustil, avšak i přesto uzavřel, že jeho závěr

v tom smyslu, že postup žalované při poskytování zdravotní péče M. D. byl lege artis, je správný s tím, že zpoždění asi 4 hodin do stanovení správné diagnózy nebylo příčinou smrti M. D. Námitky žalobců vůči reviznímu znaleckému posudku soud prvního stupně zprostředkoval znaleckému ústavu, a aniž znalce, kteří revizní znalecký posudek vypracovali, vyslechl, spokojil se s písemným stanoviskem znalců, kteří se s námitkami žalobců vůči reviznímu znaleckému posudku vypořádali tak, že setrvali na závěrech ústavního znaleckého posudku o tom, že postup lékařů žalované jako celku byl lege artis.

7. S ohledem na ustanovení § 127 odst. 1 o. s. ř., které preferuje výslech znalce před vypracováním znaleckého posudku písemně, má odvolací soud za to, že postup soudu prvního stupně, pokud znalce, kteří vypracovali revizní znalecký posudek, nevyslechl, není procesně správný. Z tohoto důvodu rozhodl o provedení důkazu výslechem znalců, kteří zpracovali revizní znalecký posudek, prostřednictvím dožádaného Městského soudu v Brně. Znalcům byly položeny otázky, vycházející zejména z námitek žalobců vůči reviznímu znaleckému posudku.
8. Pokud jde o včasnost stanovení diagnózy akutní disekce aorty u M. D., bylo z výpovědi znalců zjištěno, že důvodem snahy o co nejčasnější stanovení diagnózy je fakt, že pacient je ohrožen prasknutím aorty, což způsobí okamžitou smrt. Pokud však k prasknutí aorty nedojde, jak tomu bylo i v projednávané věci, a pacient je dopraven v relativně stabilizovaném stavu na kardiochirurgii, což bylo doloženo v přijímací zprávě ze Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, pak zdržení ve stanovení správné diagnózy nemá podle znalců přímý vliv na výsledek léčby. Včasné a správné stanovení diagnózy této choroby není podle znalců vždy snadné, neboť příznaky nejsou vždy typické. Znalci v této souvislosti konstatují, že by byli rádi, kdyby zpoždění při stanovení správné diagnózy trvalo vždy jen několik hodin. K dotazu, zda znalci znají MUDr. E., znalci uvedli, že tuto lékařku neznají a nikdy ji neviděli. Pokud jde o výuku diagnózy disekce hrudní aorty, podle znalců by měla patřit do standardní výuky studentů na lékařských fakultách; obsah výuky na lékařských fakultách však není centrálně určen a je odpovědností každé fakulty. Pokud je o stav, v jakém byla M. D. převezena do Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, odkázali znalci na údaj, který převzali z předložené zdravotnické dokumentace. K otázce, zda v případě včasného stanovení diagnózy v žalované nemocnici by se šance M. D. na přežití a uzdravení zvýšila a v jakém procentu, se znalci nevyjádřili s tím, že pacientka byla léčena v dalších dvou specializovaných centrech a její zdravotnickou dokumentaci neměli možnost prostudovat. Dále znalci uvedli, že za spekulaci považují tvrzení MUDr. Tábořského o tom, že zpoždění v zahájení chirurgické léčby bylo základem série komplikací s nutností nakonec provést srdeční transplantaci. K dotazu, zda žalovaná jednala správně, když lékařskou službu nechala sloužit samotnou neatestovanou lékařku bez dostatečných znalostí a zkušeností a bez dozorujícího lékaře, znalci uvedli, že je chybou, pokud neatestovaný lékař slouží samostatně, avšak z personálních důvodů se tak běžně děje v mnoha nemocnicích. Takový lékař by podle znalců měl mít vždy zázemí v podobě služby dozorujícího lékaře. Dále znalci uvedli, že kvalita poskytované péče je v různých nemocnicích různá. Znalci rovněž setrvali na svém stanovisku o tom, že postup lékařek žalované nemocnice MUDr. E., MUDr. P. a MUDr. P. nelze hodnotit jednotlivě, jestliže žalovanou je Karlovarská krajská nemocnice a. s. Aby bylo možné označit postupy zmíněných lékařek jako non lege artis, muselo by se zcela jednoznačně dokázat, že prodlení ve stanovení správné diagnózy, ke kterému došlo v žalované nemocnici, zapříčinilo zhoršení stavu pacientky a vedlo k její smrti. To podle názoru znalců není možné dokázat a je třeba si uvědomit, že M. D. byla léčena nejen Karlovarské krajské nemocnici a. s., ale opakovaně operována a opakovaně revidována ve Všeobecné fakultní nemocnici a v IKEM Praha.
9. V projednávané věci byly soudu prvního stupně předloženy dva odborné znalecké posudky s protichůdnými závěry. Za těchto okolností rozhodl soud prvního stupně o provedení důkazu revizním znaleckým posudkem, jehož závěr vyzněl ve prospěch stanoviska žalované podporovaného znaleckým posudkem MUDr. Herolda. Není pochyb o tom, a vyplývá to i z ustálené judikatury dovolacího soudu, že postup lékaře a jeho soulad se současnými dostupnými

poznatky lékařské vědy a praxe se vždy hodnotí tzv. ex ante, tj. na základě poznatků, které měl lékař k dispozici v době svého rozhodování. Stanoví-li lékař při výkonu svého povolání chybnou či opožděnou diagnózu, pak to samo o sobě ještě nemusí opodstatňovat závěr, že již tímto porušil svou povinnost vyplývající pro něj ze zákona. Pouze tehdy, je-li diagnostické pochybení lékaře, zakládající porušení právní povinnosti, doloženou příčinou újmy na zdraví pacienta (vztah příčinné souvislosti), vzniká odpovědnostní vztah (viz usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 3. 2019 sp. zn. 25 Cdo 2217/2017). Podle § 28 odst. 2 zákona č. 372/2011 Sb. o zdravotních službách, má pacient právo na poskytování zdravotních služeb na náležitě odborné úrovni. Základem pojmu náležitá odborná úroveň je poskytování zdravotních služeb v souladu s pravidly vědy a uznávanými postupy, tzv. lege artis. Při hodnocení správnosti postupu lékaře je třeba brát ohled na konkrétní podmínky a objektivní možnosti.

10. Odvolací soud má za to, že ani po doplnění dokazování výsledkem znaleců, kteří zpracovali revizní znalecký posudek, nebyl skutkový stav věci zjištěn úplně. Odvolací soud za významnou pro rozhodnutí ve věci považuje odpověď na otázku, zda v případě včasného stanovení diagnózy u M. D. v žalované nemocnici by se její šance na přežití a uzdravení zvýšila, nebo-li, zda zpoždění ve stanovení správné diagnózy a také následné zpoždění transportu M. D. do Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, kdy na místo letecké přepravy byl použit sanitní vůz, což nebylo mezi účastníky sporným (viz protokol o jednání před soudem prvního stupně ze dne 8. 1. 2020), způsobilo zhoršení zdravotního stavu M. D. (oproti stavu v době, kdy diagnóza mohla být nejdříve zjištěna) natolik, že ovlivnilo (a v jakém rozsahu) další léčení M. D., včetně vlivu na její následné úmrtí. Znalci se odpovědi na tuto otázku vyhnuli s tím, že M. D. byla léčena v dalších dvou specializovaných centrech a její zdravotnickou dokumentaci neměli možnost prostudovat. Podle obsahu spisu soudu prvního stupně ale revizní znalci žádali dopisem ze dne 1. 7. 2019 (č. l. 239 spisu) soud prvního stupně o obstarání zdravotnické dokumentace, kterou nezbytně potřebují, konkrétně obstarání operačních protokolů a záznamů o pooperačním průběhu z Všeobecné fakultní nemocnice Praze ve dnech 24. 11. – 8. 12. 2014 a zdravotnickou dokumentaci kliniky kardiologie a kliniky anesteziologie a resuscitace IKEM Praha v době od 8. 12. 2014 do 9. 3. 2015 a záznam výpovědi M. D. ze dne 1. 2. 2016. Podle obsahu spisu byla znalcům zdravotnická dokumentace, kterou žádali, poskytnuta právní zástupkyní žalobců (podání zástupkyně žalobců na č. l. 251 spisu). Zdravotnická dokumentace takto obstaraná zástupkyní žalobců je nyní založena ve spisu na č. l. 307.
11. Z důvodu potřeby doplnění dokazování jak je uvedeno výše, přistoupil odvolací soud ke zrušení rozsudku soudu prvního stupně a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud ponechává na úvaze soudu prvního stupně, zda doplní dokazování zadáním doplňujícího revizního znaleckého posudku, případně zadá vypracování znaleckého posudku jinému znalci.
12. V průběhu dalšího řízení soud prvního stupně nepřehlédne, že ve spisu je na č. l. 146 založeno vyúčtování znaleckého MUDr. Martina Herolda, aniž o tomto vyúčtování bylo rozhodnuto.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není odvolání přípustné.

Plzeň 7. ledna 2021

JUDr. Lubomír Fiala v. r.
předseda senátu